

בפעם השניה תוך שבוע אחד בוצע אונס אכזרי באותו מקום: חור רשפון

מהם היה מסתובב ומסתכל סביבו, ואחר כך היה אומר משהו.

גם השני

פ תאוב, שעה שהתכופתי וחיפשתי צדפים, אחד מהם בא מאחורי, תפס אותי בכתפיים והפיל אותי על החול. הוא תפס אותי כל-כך חזק שלא יכולתי להשתחרר

ל א, לא.. אל תעשו לי את זה! עיזבו אותי! עיזבו אותי! אני לא יכולה יותר. רחמו עלי! התחננה יונה בולטהאזן, ופרצה בבכי.

שום דבר לא עזר. שני הגברים תקפו בברוטליות את הצעירה הבלונדית, ואיש לא בא להצילה.

מועזת היא העובדה, שזו הפעם השניה שאונס אכזרי

אונס

על שבת-הים

ממנו. נאבקתי איתו כמה שרק יכולתי. הבחור הזה הרגיש שעור מעט אני אצליח להשתחרר, אז הוא עלה על שתי הידיים שלי ברגליו, לחץ עליהן בברכיו, ונשען על הראש שלי בכל כובד גופו. בידיו הוא המשיך לתפוס אותי שלא אנו.

כל הזמן הוספתי לבעוט ברגלי שהיו חופשיות, התפתלתי וניסיתי להתהפך. תוך כדי המאבק הזה צעקתי כל הזמן. חשבתי שאולי יבוא מישהו ויציל אותי.

הדייג השני רץ לעזור לחבר שלו. הוא התנפל עלי כמו חיית-טרף. הוא הפיל את עצמו עלי, והוריד ממני את החלק התחתון של הביקיני. אני ניסיתי כל הזמן לבעוט בו, אבל לא הצלחתי. הוא נשכב עלי, והחזיק את רגלי בידיו. יותר לא יכולתי לעשות שום דבר. התחלתי לבכות ולהתחנן שיעזבו אותי.

הבכי שלי לא עזר. ניסיתי לנשוך את זה שתפס לי את הידיים, אך הוא הבחין במה שאני מנסה לעשות, ונתן לי מכה עם המרפק שלו על הראש.

תוך כדי המאבק הזה, הרגשתי איך הבחור ששכב עלי מצליח לעשות מה שהוא התכוון. הוא אנס אותי, ואני לא יכולתי לעשות

מכוצע באותו חוף עצמו. חוקרי-המשטרה לא הצליחו לגלות, אפילו ברמז, מי האשמים. אך המועז מכל הוא ספורה האישי של הנפגעת.

*** ברוח טובה.

ס יפרה יונה בולטהאזן לכתב "העולם הזה":

אני בת 24 וגולדתי בשוייץ. גמרתי שם את לימודי בתיכון, ועבדתי כמזכירה. חברי וחברותי סיפרו לי שהם נוסעים לבקר בארץ, ושם יגורו בקיבוץ, ויעבדו כמה שעות ביום.

החלטתי גם לנסוע לישראל. את דרכי משוייץ עשיתי בטרמפים. בתחילה נסעתי לפאריס, משם לאיטליה. בדרכים הנהגים התייחסו אלי יפה. אף אחד לא ניסה להיטפל אלי. מאיטליה נסעתי לישראל, והגעתי ל־קיבוץ געש בו אני נמצאת עכשיו. צורפתי מיד למחנה בו היו לי מספר חברים ילידי שוייץ. כמובן.

אני נמצאת בארץ בסך הכל בשלושה שבועות, והספקתי כבר לעבוד בכמה ענפים במשק. עבדתי במטבח, בהגשה ורחיצת־כלים, במכבסה, ולאחרונה עבדתי במטעי האבוקאדו. אחרי הצהריים הייתי בדרך־כלל יורדת לים, להשתנף.

השבוע, ביום שני אחרי-הצהריים, ירדתי לים עם ביקיני. זה היה בערך בשעה ארבע. שכבתי לי על חוף-הים והשתופתי. נמאס לי לשכב, והתחלתי לטייל לאורך החוף. תוך כדי טיול, ראיתי שני אנשים שעוסקים בדייג. היו להם חכות, ובהן גם ניסו לדג דגים. התקרבתי לעברם, וברכתי אותם בשלום. הם ענו לי, והתחילו לדבר אתי. בהתחלה הם כל כך היו נעימים אלי, עד ששמחתי שפגשתי בהם. הם הציעו לי לנסות להחזיק את אחת החכות ולדוג. אכריך הם נתנו לי סיגריה לעשן, ואחד מהם, שהיה לבוש בגדי-חאקי, התחיל לחפש צדפים בין הסלעים. הוא מצא צדף יפה, הראה לי אותו והציע ששלושתינו נחפש צדפים. אני הסכמתי.

תוך כדי החיפושים אחר הצדפים, הם התחככו בגופי, ביקשו סליחה וצחקו. אני קיבלתי את זה ברוח טובה, בכלל לא שיערתי שהם זוממים משהו.

כל כמה רגעים היו שני הדייגים מתלחשים ביניהם בעברית. אני לא הבנתי על מה הם מדברים. ראיתי שכל פעם אחד

הנפגעת בורחת

בבהלה, כאשר מתקרבים אנשים, מנסים לדבר איתה. הצעירה המצולמת, יונה בולטהאזן, נשארה מליאת־פחדים מאז המקרה, וסיפורה ממחיש כמה חסרת־ישע היא בחורה מותקפת, למרות כל מאמציה.

כשהשני תפס אותי במקומו, הוא עזב אותי. הייתי כל כך המומה, עד שכבר בקושי יכולתי לזכור מה שעשיתי. הרגשתי איך גם השני פוגע בי. אחרי-כן אספו שניהם את החכות שלהם, ונסו מן המקום, בכל כוחם. הם נעלמו בכוון הרצליה.

*** חבל שאין כסא-חשמלי

מ ירדתי לקיבוץ. סיפורתי על המקרה, והוציקו את המשטרה. אחרי שמסרתי את כל מה שקרה, הסיעו אותי לנתניה. השוטרים שם הראו לי ספר עם כל מיני תמונות של פושעים שהיו בתוכו. הם ביקשו ממני להסתכל טוב ולראות אם באלבום הזה ישנה תמונה של אחד משני הדייגים. חיפשתי וחיפשתי, אבל לא ראיתי שום תמונה של מישהו מהם. פתאום ראיתי איזה תמונה שהזכירה לי את אחד מהם. אבל אחרי שהסתכלתי עוד פעם ראיתי שזה לא היה הבחור שאנס אותי. מרוב שהסתכלתי על תמונות — טעיתי.

מאז, כל יום באים אלי לקיבוץ שני שוטרים עם מכונית. ואני נוסעת אתם לכל מיני מקומות כדי לראות אם שם נמצאים שני הדייגים משפת-הים. עד היום לא ראיתי אף אחד מהם.

אני מקווה שהמשטרה תתפוס אותם ותעמיד אותם לעונש. מגיע להם להשלח לבית-הסוהר. חבל שאין פה בארץ הו כסא חשמלי כמו בארצות-הברית. בשבילם זה היה אולי שעשוע. אבל אותי הם הרסו בזה. לכל החיים.

עולה יונה על טנדר-משטרה, כשלידה שני שוטרים בלבוש אזרחי. למרות שעברה את כל אלבומי־הפושעים, ולמרות שהובלה לחופי־דייג רבים, לא הצליחה לגלות את האנשים שפגעו בה.

בדרך למשטרה

● **כיצד להצליח בעסקים.** בי-אשדוד הציע פועל הבניין המובטל חיים אבוטבול עיסקת חליפין לחברו: איגרת פיס תמורת קופסת סיגריות. החבר לא קיבל את ההצעה, הצטער על כך מאד למחרת, כאשר התברר כי איגרתו של אבוטבול זכתה בפרס הגדול, 50 אלף לירות.

● **בשנה הרביעית מותר?** בי-נתניה בעט פרקליט באחוריו של לקוח ש"נדננו לו על הגשמה", נקנס ב־20 ל"י ונאלץ להתחייב לא לעשות מעשה דומה תוך שלוש השנים הקרובות.

כביסה". איזק אוהב "צרפתיות יפות בחדר" האוכל ומאירקה "כמעט את כל החברות". מגנח אוהב "את עצי היות, בשעה שש בערב" ואינו אוהב "את השטפויות של האורחים בשבתות". ואהרון אוהב "לחזור מתלאביב הביתה ולשבת על הושא שלי" והוא בהחלט אינו אוהב כאשר "לא אומרים ערב טובו

ביין", לא אוהב "קציצות עם כמון" ושונא ש"מעצרים אותי בשעה ארבע בבוקר במקום בשעה חמש". כמו פלמחניקית טובה, אוהבת את "רוח ביי-הערביים" ואינה אוהבת "שמ" טתירים לי כל הזמן" בעת הצגת סרטים במשק. רותי, לעומת זאת, אוהבת "כשהבנות מתקשטות ביום ששי" ושונאת "את ה־